

TROIȚE LIRICE

Luminița Potârniche¹

Calm

calmul este despre pisici și toarceri mângâietoare
blănuri gri trecând nepăsătoare
pe lângă ziduri gri cu alungite umbre de șoareci țipând
noblețea aparține animalului de pradă
indiferent la frică artist suprarealist
decorând toți pereții bibliotecii de fabule
calmul e despre toleranța intolerantului despre spaime
care nu își mai recunosc monstruoșii generatori
și ca urmare tac și se culcă
se fac colac unele tărcate cenușii decolorate de soare
sobe încălzite cu trucerile speciei
sfârșit de alint în seară jucăușă senilă
după uși calm de nevoie atașament de pături în carouri
și blândețe hrănită cu propria ta blândețe
care și ea demult odată a vânat animale mici

Frici inspirationale

cade ghiara unui animal fabulos
lângă mine umbrei i se face frică
nu-mi deschid aș putea avea în mâini
leșul unei fiare carbonizate
poetul care intrase odată cu mine
a plâns a jelit

¹ Poetesă, Galați.

a inventat niște metafore
și a fugit luându-mă și pe mine
un romancier va trebui să intre aici
și să se sature de imaginație
am în brațe trupul cald al memoriei
îi pieptăn perii de lup
în răspăr mă dau cu singurătatea
pe lângă fiarele cele blânde
de mă vor devora pe mine
le voi rămâne

Inversând

atât de despărțiți și atât de umăr lângă umăr
în aceeași oglindă, uitându-ne unul la celălalt
și imitându-ne gesturile.
de la un anumit punct, ne inversăm.
tu faci bagajele mele pentru penitență,
eu fac bagajele tale pentru eliberare.
ne smulgem unul altuia stările acelea ciudate
ascunse în comune obiecte
și, parcă, uzura devine cea mai înduioșătoare
trăsătură de caracter.
eu bocesc cu capul pe valizele jupuite,
tu plângi boccele și saci și ranițe soldățești,
ce jale stă împachetată în foaia de cort,
în lăzi de campanie și aiurea,
prin funduri de sertare încleștate-n pereți.
dublu fund are rămânerea,
depunerea e o chestiune gravitațională,
o lași să-și facă treaba sau o împiedici,
așa cum și mâna infectată de brutalitate

stă atârând și nu se decide asupra locului de odihnă,
o noapte la tine, o noapte la mine
și, între timp, o zi care vine fluierând, ca o mierlă pedepsită,
un cântec cu prea mult alb.

Sanatoriul guvizilor

te poți însănătoși amintire bolnavă
într-o zi în care briza nu bate ci vindecă
într-un hotel fantomatic ca un sanatoriu al guvizilor
am stat ce am stat apoi un pescar
ne-a înșirat pe ață și ne-a vândut pe noi nouă
câte parale să facă oare ceea ce nu are preț
precum tropăitul armăsarului de mare
când pe țărm nu-i nimic stabil
stabilopozii au venit mai târziu când sfoara
cu care noi fusesem legați se rupse
și ce era mare marea a luat
hotelul însuși nu mai există nici o vindecare
în sanatoriul de șire de pești
cine să-i fi mâncat pentru că noi
în mințile noastre nu aveam dinți
doar o inimă știrbă care apoi a murit de foame
amintirea asta nici n-a existat
dar mi-a zis să o caut

Oamenii fac troițe ca să aibă unde-și scrie numele

de cum mă îndepărtez de periferie
și mă apropii de centru
scad gunoaiele apar
doi iepuri trei ouă iarbă
ăștia au scos toți trandafirii

între borduri numai ploaie

ajung la troiță

e o zi din acelea de demult

aud sonetele cum bat

cei alți scot biserica Sfânta Sofia din pământ

și țevile de apă ale mamei din filet

casa stă pe o temelie de apă

o aud pe mama plângând

dar cred că de fapt eu plâng

mama doar ascultă sonetele

care scot o biserică din pământ

trec acum pe lângă troiță

și mă închin mamei în gând

plouă Dumnezeu e iarbă ploaie pământ

e tânăr și nu are habar de troița asta

pe care e o plăcuță de marmură

cu multe nume

nici unul nu este al Lui

în fiecare seară clădirea gării

fuge după un tren ruginit

pe care e scris cu o cretă albă

orient express doar dus

în fiecare dimineață un impiegat

lipește pe priveliștea jupuită

o fotografie a unei gări

care nu a văzut nici un tren

Animale în oglindă

simți uneori că animalul din tine
îți împinge cu labele murdare
oasele feței cumpăna dintre frunte
și pomeții umanizați târziu
mai către coada șirului
de lungi priviri în oglinda
cea pentru oameni

te trezești așa deodată
hlizind ca un nebun
la posterul acesta cu figură animalieră
neidentificată
pe care ți l-a lipit cineva
pe apa oglinzii

tu zici zât
tu zici marș
oglanda te privește liniștită
și nu zice nimic
doar ție îți vine să fugi
mâncând pământul

astăzi nu ai curajul să vezi ce ești
vei încerca mâine
cu o bucățică de carne de înger
ai citit asta într-un manual
de domesticire